

Møde af flere ærede Talere — Bestemmelsen i dette Lovforslags § 4 er jo fuldstændig ordnet overensstemmende med Bestemmelsen i Ministeriets Lovforslags § 1. Der er altsaa ikke truffet nogen tydelig Grændse mellem, hvad der skulde kunne udrettes ved det ene, og hvad der skulde udrettes ved det andet, og som det vil ses, ere tillige de Midler, som ere stillede til Raadighed for det andet, saa lidet begrænsede, at der heller ikke derved er givet nogen som helst Grændse for, hvad dette Fattigvæsen efter de Herrers Forslag skulde bestaa af; ja, end ikke indirekte kan nogen saadan Grændse siges at være truffet. Men desforuden have de Herrer ikke oplyst et Spørgsmaal, som vil være af meget stor Betydning. Det er aabenbart deres Mening, at dette nye Fattigvæsen skulde omfatte saa godt som det Hele —, ja, det er muligvis ikke alle Medlemmets Mening, men i det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds's Foredrag laa dette ganske tydelig. Han gik jo endog saa vidt, at han sagde, at de Indskrænkninger, som ere fatte i § 4 med Hensyn til Dovenskab, Driftfærdighed eller lastesuld Bandel o. s. v., skulde forstaaes med den største Indskrænkning, saaledes at denne Indskrænkning kun skulde gjælde i saadanne Tilfælde, hvor det var aldeles notorisk, at disse Ting vare tilfede, hvilket altsaa vil sige, at de, som ville have Hjælpen, saa godt som aldrig ville falde ind derunder. Det vil altsaa ses, at, om end nogle af Forslagsstillerne have haft ganske andre Tanker, saa fremgaar det dog ikke, hverken af Lovforslaget eller af de Forklaringer, som hidtil ere givne, at man har tænkt sig Andet, end at dette Fattigvæsen skulde tage saa godt som det Hele. Der er ikke i de Herrers Lovforslag i den Henseende truffet nogen Grændse, som kan være veiledende for vor Betragtning. Men dertil kommer jo, at der er meget vigtige Punkter angaaende de Fattiges Stilling, med Hensyn til hvilke man ikke veed, om de skulle finde Anvendelse ved de Fattiges Forsørgelse, om f. Ex. Forsørgelsespligten skal finde Anvendelse, om hvorledes der skal forholde sig med, hvad det almindelige Fattigvæsen allerede nu har af Sygehuse og Fattighuse og andre Indretninger til de Fattiges Hjælp. Hvorledes skal der forholde sig med Fattigvæsenet i Retning af Lægehjælp og andre saadanne Gjenstande? I hvilken Grad dette skal kunne benyttes af det andet Fattigvæsen, er ikke oplyst. Det er ikke klart saaledes, at man kommer til at faae nogen tydelig Indsigt i, hvilket Forhold der, hvis dette bliver til Lov, vil komme til at bestaa mellem det almindelige, det under Kommunerne hørende Fattigvæsen og det Fattigvæsen, som ligger under en særlig valgt Forsamling, som jeg nu strax skal omtale. Der i den Henseende er Paragraph i Lovforslaget, som vi maa tage meget Hensyn til; det er § 8, som siger: „Hjælp, modtagen af en Understøttelsestaxer, har ingensomhelst Indflydelse paa

Modtagerens politiske eller borgerlige Retstilstand.“ Served have de Herrer ganske vist fornemmelig tænkt paa den Bestemmelse vedrørende Valgretten, som nu findes med Hensyn til dem, som faae Fattigforsørgelse, og for saa vidt som de Herrer derved navnlig have sigtet til, at der findes en Del Fattige, med Hensyn til hvilke det vilde være meget ønskeligt, om man kunde se bort fra disse Følger af, at de faae Understøttelse, og om man kunde finde et Middel dertil, saa maa jeg være fuldkommen enig med dem heri. Dette Middel skal jeg senere komme til at tale om, her vil jeg kun sige, at dette jo ikke er det Æneste, hvorom der er Tale. Der er jo her Tale om en Mængde andre Forskjelligheder i dens borgerlige Stilling, som er under Fattigvæsenet. Bestemmelserne herom indeholdes i det af Regjeringen forelagte Lovforslag i Kapitel 4, hvoraf det fremgaar, at de Paagældende indtræde i en Umyndighedstilstand, saasnart de ere under den offentlige Fattigforsørgelse. Nu tror jeg dog, at de Mænd, som have haft praktisk med denne Sag at gjøre, i det Hele taget ville finde det utænkeligt, om man med Hensyn til saa godt som Enhver, der havde modtaget offentlig Understøttelse, vilde se bort fra disse Følger. For saa vidt ærede Medlemmer have ment, at dette Fattigvæsen skulde have en mere indskrænket Virksomhed, kan jeg ogsaa meget godt forstaa, at de have ment, at disse Vilkaar skulde bortfalde. I den Henseende kan jeg ogsaa sympathisere med dem; men, naar det nye Fattigvæsen skal komme til at omfatte saa godt som det hele hidtil værende Fattigvæsen, saa er det, at det bliver meget betænkeligt at gaa ind paa en saadan Ordning, hvorved alle disse Indskrænkninger falde bort. — Jeg kommer nu til at omtale den Ordning, som de Herrer ville give den nye Fattig-hjælp, og jeg kommer da først til at opkafe det Spørgsmaal, hvorfor de Herrer ville have denne taget fra Kommunerne. Det er jo navnlig ved de Love, som ere udkomne siden 1840 angaaende Fattigvæsenet, at vi have indført den Ordning, at Fattigvæsenet skal være et af de Hovedanliggender, hvormed Kommunerne skulle have at bestille. Af de tre Anliggender: Fattigvæsenet, Skolevæsenet og Veivæsenet, er Fattigvæsenet uden Tvivl i det Mindste paa mange Steder det, som har det største Omfang, og det er maasse ogsaa netop det, som det har størst Betydning, at Kommunalbestyrelsen bestyretter sig med. Nu spørger jeg altsaa: hvorfor ville de Herrer tage det fra Kommunerne? Have Kommunerne udført dette Arbejde slet? Have de ikke truffet det Rette i Retning af at understøtte den Fattige tilstrækkelig, eller have de været ødsle med Kommunens Midler? Jeg tvivler ikke paa, at der vistnok herom hist og her i de enkelte Kommuner kan være forskellige Meninger, men jeg har ikke set noget som helst Vidnesbyrd for, at man har fremsørt dette som nogen almin-